

73 ára gamla Astrid Jacobsen:

Eg kenni meg einsamalla heima

- Eg eri sera nøgd við at sleppa á Vón hvønn dag, men starvsfelagarnir bera seg ofta at sum børn, men annað kann ikki krevjast av teimum. Tey kunnu ikki gera við tað, sigur seymikonan, sum í 18 ár hevur arbeitt á Verkstaðnum Vón

Orð: Dagný Myndir Kaimar

- Vanliga eri eg væl nøgd, havi góða íbúð og arbeiði, men kortini sakni eg okkurt, sum eg ikki veit, hvat er. Sigur 73 ára gamla Astrid Jacobsen, helst ein av elstu pensionistunum í Føroyum, sum ikki enn er farin frá, vegna aldur.

Hóast til aldurs komin, so fer hon til arbeiðis hvønn dag. Eyguni eru so mikið góð at henni ikki nýtist brillur í dagliga arbeiðinum í hugnaligu seymistovuni á Argjum.

Tosar mergjað føroyskt

Astrid Jacobsen er ættað úr Fuglafirði, men hevur síðani 1975 búið í Havn. Hóast hon er menningartarnað, og dugir at liva við, at hon ikki er sum fólk flest, so er hon ógvuliga skilagóð, og tosar mergjað føroyskt, og flótandi danskt.

- Eg tosi føroyskt í Føroyum og danskt í Danmark, men eg dugi ikki at tala støðu til, hvar er best at búgva, sigur Astrid Jacobsen.

Tá mamman fekk Astrid, stóð tað um lívið. Fleiri børn vóru í heiminum, og tí tók omum systurin Astrid til sín.

Astrid Jacobsen var sum børn flest, men sum smágenta fekk hon heilabruna, og tá hon kom fyrri seg aftur, var hon brekað. Hon varð tó verandi í Fuglafirði, men tá foreldrin fóru, og Astrid var eini 46 ára gomul, varð hon send til Danmarkar. Hon hevði tó verið á háskúla í Danmark, á ungum árum.

Astrid Jacobsen sigur frá um familjuna, at hon eigur ein beiggja í Kópavági og eina systur í Reykjavík. Hon hevur tvær ferðir vitja familjuna í Íslandi.

Mamman hjá dótturini í Reykjavík seinastu ár síni, men tá mamman doyði, hættaði Astrid sær ikki aftur til Íslands. Um tíðina í Dan-

mark, sigur hon:

- Fyrstutiðina var eg á Røðbygaard, og tað var eingin stuttleiki. Hetta hevur verið í 1964, sigur Astrid Jacobsen.

- Har var eg í tvey ár, men so flutti eg á pensionat í Maribo, og har var gott at vera. Tilsamans var eg niðri í eini átta-níggju ár, men í 1975 kom eg heimaftur.

Angri at hon kom heimaftur

- Eg angri ofta, at eg kom heimaftur, men eg vildi tað kortini sjálv, so tað kann eg ikki lasta onnur fyrri, sigur Astrid Jacobsen.

- Eg eri rimiliga væl fyrri, og kann siga, at eg eri sjálvbjargin, sigur Astrid um vanliga gerandisdagin.

Hon býr í íbúð í húsnum hjá eini systirdóttur, fer til arbeiðis hvønn dag, og hevur heimahjálp eina ferð um vikuna.

- Eg dugi at lesa og skriva og eitt sindur at rokna, men eg fái ikki so væl í lag longur at lesa, nú sjónvarpið er. Tað tekur mestu tíðina um kvöldarnar, men eg lesi Dimmalætting hvønn dag og eisini dármar mær væl at lesa Det Bedste.

- Serliga væl dármar mær at hyggja at TV3, har sendingin Fólk og Fæ hevur verið á skránni til fyrri stuttum, tí mær dármar so væl dýr.

- Annars er tíðindasendingin TV-Direkte eisini góð, eins og Dagur og Vika.

Astrid Jacobsen fer til arbeiðis um nýggju tíðina hvønn morgun, og hon orkar toluliga væl, men hon stúrir fyrri vetrinum, tá háлка og myrkur er. Tá vænar hon ikki, at hon at hettar sær til arbeiðis.

Ynskir sær hund ella kettu

- Hví ert tú ikki givin at arbeiða, hóast tú ert farin um pensiónsaldur?

- Eg fari til arbeiðis, fyrri at

fáa tíðina at ganga, tí eg kenni meg so einsamalla, sigur Astrid Jacobsen. Hon kundi hugsa sær at havi hund ella kettu, men tað vantar hon ikki, verður loyvt.

- Eg havi sjálv skyldina av, at eg eri so einsamall, tí eg havi ikki dirvi at fáa mær vinfólk. Eg veit ikki hví, men tað dugi eg bara ikki, sigur Astrid.

- Hevur tú ikki havt vin-konur ella ein vin, tá tú vart yngri?

- Jú, eg hevði ein vin, tá eg var ung, men eg havi ongantið havt eina vinkonu, tað dugi eg bara ikki.

- Tú kundi farið í Pensionistafelagið, har fólk eru í sama aldursbólki sum tú?

- Tað havi eg eisini verið, og tey vóru bæði blíð og tí, og eg kenni meg væl har.

- Trupulleikin er, at eg búgvi á Argjum, og at buss-rutan er broytt. Aður kundi eg sleppa heim um tíggju-tíðina á kvöldi, men nú fer bussurin ikki út á Argir fyrr enn kl 22.50. Tað er ov seint fyrri meg. Eg orki ikki at

vera so leingi uppi, tá eg skal til arbeiðis dagin eftir, sigur Astrid.

Astrid Jacobsen er ógvuliga virkin, og hevur øll árin í Føroyum gingið til ymsk tiltøk, sum hava verið. Hon er eisini ógvuliga vitug í nógvar mátar.

Segan um beltidýrið

Einu ferðina seinast í sjeytíðrunum, var ein chilenskur sangbolkur í Føroyum og framfórði í Læraraskúlahöllini.

Astrid sat, sum so mang-an, á fremstu røð. Tá ein tónleikari lyftir eitt lögð ljóðfari fram á pallinum, og spyr áskoðararnir, hvat teir halda hetta stava frá, svarar Astrid Jacobsen kvikliga, at tað er eitt beltidýr. Jú, rætt var.

Astrid brosar tá eg minni hana á hetta, og hon sigur, at tað hevur hon helst lisið í onkrari dýrabók. Tað dámdi henni so væl at lesa um, tá hon var yngri.

- Hvussu er tað hjá tær at bliva gomul í Føroyum. Hugsar tú um framtíðina?

- Eg haldi meg ikki sakna nakað beinleiðis, eri fegin um arbeiðið og íbúðina. Kortini hugsi eg um, at eg ikki kann verða verandi í arbeiði. Eisini havi eg sókt um at sleppa á Ellisheimið, men eg veit ikki um eg fái innivist har, tá eg gangi í býnum enn. Tey mugu halda, at tað ikki hastar, sigur Astrid.

Dugi ikki at taka støðu

- Kanska hevði tað verið øðrvísi, um eg búði í Danmark, men eg dugi ikki at

Astrid Jacobsen: - Fólk hava ikki argað meg ella tilkít. Tað hevur bara verið heilt hampuligt við tí. Við hvørt havi eg kortini kent meg øðrvísi enn hini, men tað havi eg ikki hugsað stórvegis um

taka støðu til, hvar eg skal vera. Tað má verða tað, sum bagir, sigur Astrid hugsunar-som.

Hon er sera nøgd við at

Astrid Jacobsen arbeiðir enn, hóast hon er vordin 73 ára gomul. Tað ger hon fyrri at fáa tíðina at ganga, men eisini tí hon kennir seg so einsamalla heim við hús. Um kvöldarnar hugnar hon sær framman fyrri sjónvarpinum, har serliga dýrasendingar og tíðindasendingar hava hennara áhuga